

מסכת מקוואות

פסח בשאר ימות השנה אינו בשר לשמו. דקנ' קסטו קודם קאטן
פסול, שאמר בין הערבים: שלמים הוא. ואין זה אלא לשמו: ייבא
בשמיים ייה. לרב חלקיה: רבד שאני מוציא. מאל פסח? שלא יקח
חומר על עולם מחסור זמן בצעלים. גזון של ילקט ומזרע, הואל ואינה

הגהות הב"ח

במ"א ר' נחמן ב"ר מאסוס:
ש"י ד"ה ה"ג לעולם וכו'
ומספר טעות [כ] כחצו:
ד"ה ור"א היא וכו'
ה לבעלים לשם חובה:
דש"י מה"ד הא אמאי
ומאי קושא וכו' כדאוקמא
בקושייתא לעיל:

הגהות וציונים

[illegible]

*פסח בשאר ימות ה' וְכִשֶּׁר שְׁלֹא לִשְׁמוֹ. (פ)
 שְׁלֵמִים וְיִגְדוּ. לִימָא כְּ
 מוֹצִיא אֶף עוֹלַת מַחוֹסֶר
 וְאִשֶּׁם מִצּוּרֶע, תִּלְמוּד
 'כְּשֶׁב' מִכָּל מְקוֹם, 'עו' נ
 שִׁירָה, בְּמֹא עֲסֻקִּין, א
 אִשֶּׁם, אִפִּילוּ חֲסֻטָּא ב
 וּבְמֹא, אִילִימָא לִשְׁמוֹ,
 לֹא שְׁלֹא לִשְׁמוֹ. לְעוֹלָם
 אִלְעֹזֵר הִיא, דְּאִמֵּר מִקָּל
 טַפֵּל וְהוּא הִדִּין עִקֵּר.
 מְרַבָּה עוֹלַת מַחוֹסֶר זְמַן
 בֵּין בְּבַעֲלִים, תִּלְמוּד
 מוֹעֵד, כֹּל שְׂאִינוּ רְאוּי
 אִין חִיבִין עֲלֵיהֶן; וְאִין
 עֲסֻקִּין, אִילִימָא לִשְׁמוֹ,
 לֹא שְׁלֹא לִשְׁמוֹ. לְעוֹ
 אִלְעֹזֵר הִיא דְּמִקְשֵׁי א
 וּכְל שְׁבֹן לַטַּפֵּל. תֵּא ש

וַיֵּשֶׁב בְּצִמְזוֹ. רַבִּינָה לְחִיּוּבָא בְּרֵאשִׁי: אִי
 שִׁמּוֹ אֲשֶׁם אַמְחֵי חַיִּיב. וְהָא לִּינּוּ כֶּשֶׁר
 יִקְרָב, וּמַתְנִיתִין" תַּנָּה פְּטוּר; וְאִי
 מִשּׁוֹם דְּרָאִי לְשָׁלָא לְשִׁמּוֹ בְּפִגִּים, הָא
 מְחַסְרָא עֲקָרָה, וְכֹלְהוּ מוֹדוּ זֶה: אִיָּא
 וְאִי שִׁמּוֹ. רַבִּי לְחִיּוּבָא בְּחֹד
 לְרַב תַּחֲלִיקָה, אֲלֵמָא דְּבֶר שְׁלִינּוּ כֶּשֶׁר
 שִׁמּוֹ בְּפִגִּים כֶּשֶׁר לְשָׁלָא לְשִׁמּוֹ, וּמַתְנִיב
 לְגַלְיָה שְׁלָא לְשִׁמּוֹ בְּחֹד: ה"ג הִיּוּדִים
 בְּצִמְזוֹ וַיֵּשֶׁב אִיָּא. ה"ג הִיּוּדִים
 בְּצִמְזוֹ וְחֹד לָהּ, וּמַמְלִילָא אֲשֶׁלָּא לְשִׁמּוֹ
 וְאִיִּקְימָא קָא. וְפָתְחָא בְּפִגִּים רִישָׁא
 (ג) מִפְּרָשׁ טוֹעָה כְּתִיב וְלִפְסֹם רִישָׁא
 מִשּׁוֹם דְּפִרְכִּינן לְעִיל אִי יִמָּא בְּצִמְזוֹ
 מַחֵא אִירִירָא כו', וְהָא בְּעִי לְשִׁמּוֹ לְעוֹלָם
 בְּצִמְזוֹ וְלִשְׁמֹ, וְדָקָא קָשִׁיף לָךְ אִי הָכִי
 טוֹמָת נְמִי, אִין הָכִי נְמִי, וְתַנָּה אֲשֶׁם
 הָיָא הָדִין לְטַטָּת. וְלָחֹד מַלְתָּא הִיא,
 אֲשֶׁם פֶּן רַבִּי אֲלֵיָּעוּר מַחֵא בְּעִי הָכָא,
 מְקַדִּי רַבִּי אֲלֵיָּעוּר לְעִנְיָן בְּעִי לְשִׁמּוֹ
 אֲשֶׁשִׁיב בְּפִרְקָא קַמָּא (ו) לְפִסְכֹּל
 שִׁמּוֹ שְׁלָא לְשִׁמּוֹ כְּפִטְסוֹתָא, אֲבָל לְעִנְיָן
 שִׁמּוֹ מַחֵא עֵיקָר וּמַחֵא טַפֵּל אִיָּא,
 וְרַבִּינָהוּ בְּכִתְיָא לְהַכְשִׁיר בְּפִגִּים וְחִיּוּב
 בְּחֹד. וְחֹד לָמָּה לִי לְרַבִּינָה לְהָא מ'שֹׁר'

א, יבול שאני מוציא אף עולת מחוסר זמן בפעלים, (מנין). ונסוב להו תלמודא לחיובא. ולא ידענא (מאי ר רבינא, ט 'שור' מכל מקום, 'בשב' מכל מקום, 'עז' ורמיא, בדאמרת. אמר רב נחמן (ב), משום [דרמן] אדתני לוי, 'אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לפעלים לשום חובה; שחטן מחוסר זמן בפעלים, או שחטן, פסולין; ומשני רב דימי, לא קשיא, כאן לשמו, וי רמי מתניתין אברייתא, ומשני כאן לשמו וכאן שלא ליהיה דרב הונא. אמר לך רב הונא, הכא במאי עסקינן, שמות לאחריות, דחד מיניהו מעיקראי עולה היא,

פֿדרב

משני לעולם בזמנו ושלל לשמו, ואיטרקדו לרבויה משום דשלל לשמו
בפנים בשלמותו דפסילו הכי מסיב עלה בחוץ, אף על גב דעקר מיניה
מר לשלל אשם ועולה (ג) לשלל חוצה, דמשום דיבוריה לא מעיקר שמה
ליה ראו לפנים לשמו היה. והוא הדין דלשטות שלל לשמו נמי חייב,
מיה בחוץ וה"ה לעיקר, דנאי שנה, סוף סוף פרוויהו פסילי שלל לשמן.
חלו לרדנן לא איטרקדו ליה לרבויה, דהא פי האי גוונא מתקבלת בפנים
חוף שמונה ללדקסא: יכול שאני מרבה גרסין הכא, דרשא דלעיל
א חלויא עולה מחוסרת זמן בגופה, ופסות צין בגופה כו, והגרמין
למלמודא חסריתא וסגרי דסיפא דהיא דלעיל היא: ויבא שאני מרבה.
לדב. קגון של מיר ומאורע שלל מלאו וימיה: ואי. אשם מיר ומאורע
ייב: ובמאי, אי גיבא בלשמו, אשם נמי גיבא ריה. דהא לא פיו: אלא
אף על גב דאין ראו לשמו, והיינו קרב חלקיה ודלל קרב הויא: ח"ג
איינר היא. כלומר, ודאי בשלל לשמו היא דקדאמרת, הלכך פסות
ס נמי פטור דלל מוי לפנים לשמו במחוסר זמן ולא לשלל לשמו, דרבי
א ליה דפייב, אלא פיון דחד טעמא הוא, משום דפרויהו פסולין שלל
כל שכן גמור. ודוקא דרבי הויא לאוקומיה דרבי חליעור, משום
דיבן לא לפיטא אשם מספוט לייבא למימר שנה האי והוא הדין להאי:
שנר שלל לשמו, לא מצי לאוקומא דרדנן, דא"כ נשמעין אשם דפטור,
אי. חסות שיירא ובמאי כו. דלדאמרתא בקמייא: (ד) ובאי קושיא.
לעיל ורבי חליעור היא: אמר רב נחמן בר יצחק, לא מצי לאוקומי להא
מחוסר זמן בצעלים פסולין, ובחור נמי נפטר: וישיעי ייה רב דימי.
אן לשמו. ומדקאנא ליה דמצי לוי אבר לויא ש"מ שמע ליה לרב דימי
לשמו בפנים, ראו לשלל לשמו, וסייעתא לרב חלקיה: רב אשי רבי
ישיעי. מחסיתין לשמו, וצריכתא שלל לשמו קרב חלקיה: גיבא תהיו
מדקאנא ליה מצי לוי אדמצי בר לויא: הכא במאי עסקינן. דמחוסר
האחד תפטר בשני, ואשט אחד מהם בחוץ קודם זמנו לשלל עולה,
המזבח שהיא עולה, מוי לדוכתיהם בפנים אי שחית לגויה לעולה:

כִּדְרֵי

עין משפט
נר מצוה

בא א מיי פט"ו מהלכות
פסח"מ הלכה יא:
בב ב מיי שם הלכה כ:

תורה אור השלם

(א) איז איז מביט ישראל
אשר ישחט שור או כשב
או עז במחנה או אשר
ישחט מחוץ למחנה:

ה. יאל פתח טהל מיניד לט

הביאו לחקריב קרבן ליי
לפני משכן יי דם יחשב
לאיש ההוא דם שפך
ונזכרת האיש ההוא מקרב
עמו: (ויקרא יז, ד)

ליקומי רש"י

מקשינן אשם וְהָיָה
יִהְיֶה דְּהִטָּא וְאִשְׁמֵי דְּכַמְרִי
(כְּחִטָּא) (וִיקָרָא ז') כְּחִטָּא
כְּחִטָּא מִרְכָּא לֹאס לֹאס וְקָא יִלְךְ
ר' אֲלֵימִיר כְּחִטָּא שְׁלָא
לְשִׁמְה פְּסוּלָה כְּחִטָּא רַבִּי מְדוּ
זִלְאֵי אִשְׁמֵי מִן פְּסוּל (מְנַחֵחַ כְּחִי)
בְּבִרְיָא כְּגוֹן כְּחִי מְנַחֵחַ
לְגַלְלִידוּ. מְחִיבִיר זִמֵּן בְּבִרְיָא.
שִׁישׁ זִמֵּן לְהִבְחֹל קִרְבִּימִימִי
וְאִשְׁמֵי פְּסִירִי מְנַחֵחַ וְאִשְׁמֵי
לְקוֹף מְנַחֵחַ יְמֵי טַרְחָה (וִיקָרָא
(כְּחִי) קוֹדֵשׁ שִׁיבִלָה מְנַחֵחַ יְמֵי
פְּסִירִימִי דְּלִין אִשְׁמֵי אֲלֵא כְּחִי
טַחֵחַ (מְנַחֵחַ כְּחִי).